

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudkýň JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Aleny Svetlovskej, v spore žalobcu **I.**, bývajúceho v P., zastúpeného J.J., advokátom v K.K., proti žalovanému **M.M.**, N.N., IČO: X.X., o **určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 13 C 99/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. júla 2014, sp. zn. 2 CoPr 6/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Poprad rozsudkom z 24. apríla 2013 č. k. 13 C 99/2011-169 v spojení s opravným uznesením z 20. júna 2013 č.k. 13 C 99/2011-173 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného výpoveďou z 28. decembra 2010 je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Konanie o nároku žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Právne vec posúdil podľa § 62 ods. 1 a § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 13 ods. 4 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) a § 4 a § 5 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii (ďalej len „zákon č. 564/1991 Zb.“). Na základe vykonaného dokazovania

mal preukázané, že žalobca pracoval u žalovaného v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy z 15. októbra 1991 ako mestský policajt. Pracovný pomer so žalobcom bol ukončený výpoveďou z 28. decembra 2010 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca sa stal nadbytočný vzhľadom na rozhodnutie primátora M.M. o organizačnej zmene, dodatok č. X. k Organizačnému poriadku M.M. z 23. decembra 2010, účinnnej od 1. apríla 2011, ktorou došlo k zníženiu stavu mestských policajtov o troch. Žalobca oznámil žalovanému listom z 25. februára 2011, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní. Súd prvej inštancie v zmysle § 226 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uzavrel, že v súlade s uvedenými ustanoveniami právnych predpisov mohlo o organizačnej zmene v útvare Mestskej polície M.M. rozhodnúť len mestské zastupiteľstvo M.M. a nie primátor M.M.. Uviedol, že mestská polícia je samostatným poriadkovým útvarom, organizačnou zložkou M.M., avšak nie je súčasťou mestského úradu. Podľa názoru súdu prvej inštancie aj príslušníci mestskej polície sú zamestnancami mesta a na ich právne postavenie sa vzťahuje Zákonník práce, z ktorého dôvodu výpoveď z pracovného pomeru podpisuje primátor ako štatutárny zástupca mesta. Avšak výpovedi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce musí predchádzať rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré za zamestnávateľa musí urobiť príslušný orgán. Pretože zákon č. 564/1991 Zb. je špeciálnym právnym predpisom vo vzťahu k zákonu č. 369/1990 Zb., právne vzťahy týkajúce sa mestskej polície je potrebné posudzovať podľa zákona č. 564/1991 Zb. a iba vzťahy, ktoré nie sú upravené v zákone č. 564/1991 Zb., je možné posudzovať podľa zákona č. 369/1990 Zb. Pretože podľa zákona č. 564/1991 Zb. o organizácii mestskej polície rozhoduje mestské zastupiteľstvo, tak toto zastupiteľstvo rozhoduje aj o organizačnej zmene spočívajúcej v znížení stavu zamestnancov v organizačnej zložke mestskej polície. Keď v preskúmvanej veci o organizačnej zmene organizačnej zložky mestskej polície rozhodol primátor a nie mestské zastupiteľstvo, ide o rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré nebolo urobené na to príslušným orgánom. S poukazom na § 79 ods. 1 Zákonníka práce preto súd prvej inštancie rozhodol, že výpoveď daná žalobcovi je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, keď mal súčasne preukázané, že žalobca oznámil žalovanému, že na ďalšom zamestnávaní trvá. O vylúčení nároku na náhradu mzdy na samostatné konanie súd prvej inštancie rozhodol z dôvodu potreby vykonania ďalšieho dokazovania.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. júla 2014, sp. zn. 2 CoPr 6/2013 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením

z 20. júna 2013 č.k. 13 C 99/2011-173 okrem výroku o vylúčení časti žaloby na samostatné konanie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. Zároveň rozhodol o pripustení dovolania. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd doplnil odôvodnenie rozhodnutia ustanoveniami § 10 ods. 1, § 24 ods. 1 až 3, § 13 ods. 4 písm. d/ a e/ a § 19 zákona č. 369/1990 Zb. a § 1, § 2 ods. 1 až 4, § 4 a § 5 zákona č. 564/1991 Zb.. Odvolací súd prisvedčil žalovanému, že primátor je štatutárnym zástupcom mesta a príslušníci mestskej polície sú zamestnancami mesta a vo vzťahu k nim je primátor mesta v postavení štatutárneho orgánu, pokiaľ ide o pracovnoprávne vzťahy. Zhodne so závermi súdu prvej inštancie však konštatoval, že o organizačnej zmene v útvare mestskej polície malo rozhodnúť mestské zastupiteľstvo. Zdôraznil, že ak zákon č. 564/1991 Zb. stanovuje, že organizáciu mestskej polície určuje mestské zastupiteľstvo, je potrebné organizáciu rozumieť organizáciu všeobecne, v každom jej zmysle, a teda aj vrátane zmeny organizačnej štruktúry útvaru mestskej polície z hľadiska celkového počtu zamestnancov tohto útvaru. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak rozhodnutie o organizačnej zmene nie je realizované k tomu príslušným orgánom a ak na základe takého rozhodnutia zamestnávateľ ukončí so zamestnancom pracovný pomer výpoveďou, je takáto výpoveď neplatná. Na základe uvedeného preto aj podľa názoru odvolacieho súdu o predmetnej organizačnej zmene nemohol rozhodnúť primátor M.M., ale bolo potrebné rozhodnutie mestského zastupiteľstva M.M. ako príslušného orgánu. Odvolací súd zároveň pripustil možnosť podania dovolania s tým, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to či § 4 zákona č. 564/1991 Zb. v znení platnom k 28. decembru 2010 je potrebné vykladať tak, že na vykonanie organizačnej zmeny majúcej za následok skončenie pracovného pomeru príslušníka mestskej polície je oprávnené len mestské zastupiteľstvo. Z dôvodu, že súd prvej inštancie nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, odvolací súd nerozhodoval o trovách odvolacieho konania, o ktorých bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí o veci.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že žalobu zamietne, pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie videl v nesprávnom právnom posúdení otázky, kto je ako štatutárny orgán mesta ako právnickej osoby oprávnený robiť právne úkony v mene

mesta ako právnickej osoby, kto rozhoduje o výbere konkrétneho zamestnanca, ak sa na pracovisku stal určitý počet zamestnancov nadbytočným, ktoré predpisy upravujú pracovnoprávne vzťahy mestských policajtov, a to v spojení s nesprávnou právnou interpretáciou § 4 zákona č. 564/1991 Zb.. Nesúhlasil s právnym záverom súdu, že jedine mestské zastupiteľstvo mesta ako príslušný orgán mohlo urobiť rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré by slúžilo ako podklad pri uplatnení výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a dovolanie považuje za nedôvodné. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preto navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania vo výške 83,89 eur.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 35 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaný, ďalej aj „dovolateľ“), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p. proti rozhodnutiu, ktoré bolo možné napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 440 C.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 25. augusta 2014, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., na základe ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 243 O.s.p. nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. S poukazom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 C.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že dovolaním bolo možné v čase podania dovolania napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p., dovolanie bolo prípustné tiež proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho rozhodnutia, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

9. Pred samotným posúdením správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti treba uviesť, že vyslovením prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. vymedzil odvolací súd zároveň aj právnu otázku zásadného významu, pre vyriešenie ktorej v dovolacom konaní vytvoril priestor. Dovolanie v takomto prípade okrem vád naplňujúcich znaky dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p., mohlo byť odôvodnené len nesprávnym právnym názorom zaujatým v napadnutom rozhodnutí, a to práve v tej právnej otázke, ktorá viedla k prípustnosti dovolania. Ak odvolací súd pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, odvolací súd nie je oprávnený skúmať, či skutočne ide o vec zásadného právneho významu (R 38/1993) a rovnako je viazaný aj tým, ako odvolací súd vymedzil právnu otázku, ktorá pre svoj právny význam má byť podľa odvolacieho súdu riešená dovolacím súdom. Na odvolacím súdom formulovanej právnej otázke nemôže nič meniť, ani výkladom jej dať iný obsah než v skutočnosti má. Tiež je potrebné uviesť, že z ustanovení § 439, § 440 a § 442 C.s.p. (§ 470 ods. 1 C.s.p.) vyplýva, že odvolací súd je viazaný v danej veci rozsahom dovolania, uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

10. Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolací súd s poukazom na § 470 C.s.p. v spojení s § 420 a § 440 C.s.p. nezistil vady podľa § 420 písm. a/ až d/ C.s.p. a keďže vady podľa § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. neboli dovolateľom namietané, odvolací súd sa nimi nezaoberal.

11. Prípustnosť dovolania na základe vyššie uvedeného tak vyplýva len z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a zo skutočnosti, že odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku

pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie. Týmto ustanovením je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zásadného právneho významu. V takom prípade je dovolateľ oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu výlučne len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť potom len právne otázky. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nepreskúmaval správnosť žiadneho skutkového záveru, ale ani správnosť tých právnych záverov, ktoré nesúvisia s otázkou zásadného právneho významu, pre ktorú bolo dovolanie pripustené.

12. Odvolací súd pripustil dovolanie z dôvodu, že za otázku zásadného právneho významu považoval právne posúdenie, či ustanovenie § 4 zákona č. 564/1991 Zb. v znení platnom k 28. decembra 2010 je potrebné vykladať tak, že na vykonanie organizačnej zmeny majúcej za následok skončenie pracovného pomeru príslušníka mestskej polície, je oprávnené len mestské zastupiteľstvo.

13. Tomu zodpovedá dôvod dovolania, ktorý má základ v tvrdení, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže dovolateľ bol oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému bola prípustnosť dovolania založená výrokom odvolacieho súdu len z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preskúmal dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu len z hľadísk dovolacieho dôvodu uvedeného v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

15. V súvislosti s vymedzenou dovolacou otázkou dovolateľ namietal nesprávnu

interpretáciu § 4 zákona č. 564/1991 Zb. odvolacím súdom. Podľa jeho názoru jedine primátor M.M. ako jediný štatutárny orgán mohol urobiť rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré by slúžilo ako podklad pri uplatnení výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

16. Odvolací súd ustálil, že o organizačnej zmene nemohol rozhodnúť primátor mesta, ale v súlade s § 4 zákona č. 564/1991 Zb. bolo v tejto súvislosti potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým je mestské zastupiteľstvo M.M..

17. Pre právne posúdenie položenej dovolacej otázky bolo potrebné vychádzať z ustanovení zákona č. 564/1991 Zb., zákona č. 369/1990 Zb., zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme (ďalej len „zákon č. 552/2003 Z.z.“) a Zákonníka práce v znení účinnom k 28. decembru 2010.

18. V preskúmvanej veci z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že medzi stranami sporu bola uzatvorená pracovná zmluva 15. októbra 1991, na základe ktorej žalobca vykonával prácu mestského policajta. Pracovný pomer so žalobcom bol ukončený výpoveďou z 28. decembra 2010 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (prevzatou žalobcom 29. decembra 2010) z dôvodu, že žalobca sa stal nadbytočný vzhľadom na rozhodnutie primátora M.M. o organizačnej zmene, dodatku č. X. k Organizačnému poriadku M.M. z 23. decembra 2010, účinné od 1. apríla 2011, ktorou došlo k zníženiu stavu mestských policajtov o troch. Skončenie pracovného pomeru výpoveďou bolo prerokované podľa § 74 Zákonníka práce so Z.Z. 27. decembra 2010. Výpovedná lehota začala plynúť 1. januára 2011 a uplynula 31. marca 2011. Žalobca oznámil žalovanému listom z 25. februára 2011, že výpoveď považuje za nezákonnú a trvá na ďalšom zamestnávaní a na súd sa so žalobou o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou obrátil 30. mája 2011.

19. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb., obecné zastupiteľstvo môže zriadiť a zrušiť podľa potreby stále alebo dočasné výkonné, kontrolné a poradné orgány, najmä obecnú radu, komisie a určuje im náplň práce; môže zriadiť a zrušiť aj ďalšie svoje orgány

a útvary, ak tak ustanovuje osobitný zákon. Týmto osobitným zákonom je napríklad aj zákon č. 564/1991 Zb.

Podľa § 13 ods. 1 prvej vety zákona č. 369/1990 Zb., predstaviteľom obce a najvyšším výkonným orgánom obce je starosta.

Podľa § 13 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb., starosta a) zvoláva a vedie zasadnutia obecného zastupiteľstva a obecnej rady, ak tento zákon neustanovuje inak, a podpisuje ich uznesenia, b) vykonáva obecnú správu, c) zastupuje obec vo vzťahu k štátnym orgánom, k právnickým a fyzickým osobám, d) vydáva pracovný poriadok, organizačný poriadok obecného úradu a poriadok odmeňovania zamestnancov obce; informuje obecné zastupiteľstvo o vydaní a zmenách organizačného poriadku obecného úradu, e) rozhoduje vo všetkých veciach správy obce, ktoré nie sú zákonom alebo štatútom obce vyhradené obecnému zastupiteľstvu.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., obecný úrad zabezpečuje organizačné a administratívne veci obecného zastupiteľstva a starostu, ako aj orgánov zriadených obecným zastupiteľstvom.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb., obecný úrad najmä a) zabezpečuje písomnú agendu orgánov obce a orgánov obecného zastupiteľstva a je podateľňou a výpravňou písomností obce, b) zabezpečuje odborné podklady a iné písomnosti na rokovanie obecného zastupiteľstva obecnej rady a komisií, c) vypracúva písomné vyhotovenia rozhodnutí obce, d) vykonáva nariadenia, uznesenia obecného zastupiteľstva a rozhodnutia obce.

Podľa § 16 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb., prácu obecného úradu riadi starosta.

Podľa § 16 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb., organizáciu obecného úradu, počet zamestnancov a ich pracovné činnosti ustanovuje organizačný poriadok obecného úradu.

Podľa § 24 ods. 1 prvej a druhej vety zákona č. 369/1990 Zb., mestské zastupiteľstvo je orgánom samosprávy mesta. Na jeho postavenie sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona o obecnom zastupiteľstve.

Podľa § 19 zákona č. 369/1990 Zb., zriadenie, postavenie a úlohy obecnej polície upravuje osobitný zákon. Týmto zákonom je zákon o obecnej polícii.

Podľa § 1 zákona č. 564/1991 Zb., účelom zákona je vymedziť základné úlohy obecnej polície, jej organizáciu a práva a povinnosti príslušníkov obecnej polície.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 564/1991 Zb., obecná polícia je poriadkový útvar pôsobiaci

pri zabezpečovaní obecných vecí verejného poriadku, ochrany životného prostredia v obci a plnení úloh vyplývajúcich zo všeobecne záväzných nariadení obce, z uznesení obecného zastupiteľstva a z rozhodnutí starostu obce.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb., obecnú políciu zriaďuje a zrušuje obec všeobecne záväzným nariadením.

Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 564/1991 Zb., úlohy obecnej polície podľa tohto zákona plní v obciach, ktoré sú mestami, mestská polícia.

Podľa § 4 zákona č. 564/1991 Zb., organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov obecnej polície určuje obecné zastupiteľstvo s prihliadnutím na rozsah jej úloh.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 564/1991 Zb., obecnú políciu tvoria príslušníci obecnej polície, ktorí sú zamestnancami obce. Pri plnení úloh majú postavenie verejného činiteľa.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z., tento zákon upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone práce vo verejnom záujme.

Podľa § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z., tento zákon sa vzťahuje na zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme k zamestnávateľom, ktorými sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky a právnické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z., na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sú pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby podľa § 3 ods. 1 Zákonníka práce.

Podľa § 14a ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z., ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2009.

Podľa § 3 ods. 1 Zákonníka práce, pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 prvej vety Zákonníka práce, v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán; zamestnávateľ, ktorý je fyzická osoba, koná osobne.

Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

Podľa § 77 Zákonníka práce, neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

20. Z vyššie uvedených skutkových záverov a ustanovení právnych predpisov vyplýva, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) podľa názoru dovolacieho súdu dospel k správne právnemu záveru v preskúmvanej veci a správne, jasne a zrozumiteľne svoj právny záver aj odôvodnil. Aj podľa názoru dovolacieho súdu o organizačnej zmene mestskej polície mohlo rozhodnúť len mestské zastupiteľstvo ako orgán mesta, zamestnávateľa príslušníkov mestskej polície. A až na podklade rozhodnutia mestského zastupiteľstva o organizačnej zmene, o znížení počtu zamestnancov útvaru mestskej polície o troch, mohol primátor mesta ako štatutárny a výkonný orgán mesta, zamestnávateľa príslušníkov mestskej polície realizovať túto organizačnú zmenu skončením pracovného pomeru výpoveďou s tromi príslušníkmi mestskej polície podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, a to ako orgán oprávnený zastupovať mesto v pracovnoprávných vzťahov voči zamestnancom mesta. Orgánmi mesta sú totiž aj mestské zastupiteľstvo aj primátor mesta. Príslušné právne predpisy určujú oprávnenia týmto orgánom mesta. Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (ktoré ustanovenie Zákonníka práce je potrebné v danej veci aplikovať v súlade s § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. v spojení s § 3 ods. 1 Zákonníka práce) môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba na základe písomného rozhodnutia zamestnávateľa alebo príslušného orgánu. V prípade zamestnávateľa musí ísť pritom o rozhodnutie jeho príslušného orgánu. Inak je výpoveď neplatným právnym úkonom. O organizačnej zmene totiž nemôže rozhodnúť hocikto u zamestnávateľa. A to nielen u zamestnávateľa, ktorým je mesto, ale ani u zamestnávateľa ako inej právnickej osoby alebo zamestnávateľa ako fyzickej osoby. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. je obecné zastupiteľstvo oprávnené zriaďovať a zrušovať aj útvary mestskej polície. Zákon č. 564/1991 Zb., na ktorý odkazujú ustanovenia zákona č. 369/1990 Zb. je osobitným špeciálnym zákonom vo vzťahu k zákonu

č. 369/1990 Zb.. Je preto potrebné mať za to, že ak tento osobitný zákon č. 564/1991 Zb. jednoznačne ustanovuje, že mestskú políciu, ktorú ako poriadkový útvar zriaďuje a zrušuje mesto všeobecne záväzným nariadením (na ktorom sa uznáva mestské zastupiteľstvo) a ktorej organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov určuje mestské zastupiteľstvo s prihliadnutím na rozsah jej úloh, je práve a len mestské zastupiteľstvo orgánom oprávneným rozhodnúť o jej organizácii, to je aj o znížení, resp. zvýšení počtu príslušníkov mestskej polície, ktorí sú zamestnancami mesta. V preskúmvanej veci, keď rozhodnutie o organizačnej zmene nebolo urobené príslušným orgánom mesta ako zamestnávateľom, ale primátorom mesta, ktorý na takéto rozhodnutie nebol príslušný, nemohol žalovaný platne skončiť pracovný pomer so žalobcom. Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce totiž musia byť splnené všetky podmienky tohto výpovedného dôvodu. Ak nie sú dané, nie je možné platne pracovný pomer skončiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné doplniť, že primátor mesta je oprávnený v zmysle § 13 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. okrem iného vydávať (meniť) aj organizačný poriadok, avšak iba organizačný poriadok mestského úradu, nie aj organizačný poriadok útvaru mestskej polície, ktorá predstavuje samostatný poriadkový útvar mesta, ktorého zriadenie, postavenie a úlohy upravuje zákon č. 564/1990 Zb. Mestský úrad pritom podľa § 16 ods. 1 s 2 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. zabezpečuje organizačné a administratívne veci mestského zastupiteľstva a primátora, ako aj orgánov zriadených mestským zastupiteľstvom. Jeho prácu riadi primátor. Organizačný poriadok mestského úradu (nie mesta ako právnickej osoby, ale len tohto úradu) ustanovuje podľa § 16 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. organizáciu mestského úradu, počet zamestnancov a ich pracovné činnosti. Ako bolo vyššie uvedené, primátor mesta je oprávnený vydávať len organizačný poriadok mestského úradu, nie upravovať aj organizáciu mestskej polície, ktorá nie je súčasťou mestského úradu, je však útvarom mesta. Ide však o samostatný útvar, ktorého základné úlohy, organizáciu a práva a povinnosti jeho príslušníkov vymedzuje zákon č. 564/1991 Zb. ako špeciálny právny predpis k zákonu č. 369/1990 Zb. a pracovnoprávnym predpisom. Tento útvar zriaďuje mesto všeobecne záväzným nariadením, na ktorom sa uznáva mestské zastupiteľstvo, ktoré ako príslušný orgán mesta aj určuje jeho organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov s prihliadnutím na rozsah jeho úloh.

21. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolateľ napadol dovolaním

vecne správny rozsudok odvolacieho súdu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 448 C.s.p.).

22. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal. Dovolací súd preto rozhodol, že má nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2016

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
členka senátu

JUDr. Alena S v e t l o v s k á, v.r.
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Adriána Güntherová